

Bitva u Rousínova 2002

[Rovnost](#)

[Foto Donny](#)

[Foto Kalif](#)

Datum	6. - 8. září 2002	
Pořádal	Ultimum dei Gradia	Rousínov
Zúčastnili se	Koža Doupina Donny Jája Kalif Paťa Ded'u Worlík Soňa Mladej Charlie Neptun Zuzka	Bojující Příhlížejí Bojující a fotící Fotící Bojující Příhlížejí Příhlížejí Bojující Fotící Příhlížejí Příhlížejí Příhlížejí
Zapsal	Kalif s úpravami ostatních zúčastněných	

Na tuto akci jsme se těšili po celé dva dlouhé roky, neboť pro některé z nás, kupříkladu pro mě, byl Rousínov 2000 vůbec první bitvou jejich šermířské kariéry. Tenkrát to byla první bitva po Kartouzce, která bývá na přelomu května a června, ale tentokrát byla bitva pro změnu až v září.

Pátek 6. září 2002

Odjížděli jsme z Brna v pátek, a to po dvou skupinkách. V předvoji jsme byli zařazení já s Kožou a s Mladým Charliem. V druhé linii, se zpožděním asi dvou hodin, byli Donny, Jája, Paťa a Ded'u. S Kožichem a s Mladým Charliem jsme se sešli okolo devatenácté hodiny na konečné trolejbusů ve Slatině a autobus do Rusínova měl jet o chvíli později. Snad bychom do něj i nastoupili a odjeli, nebýt toho, že se jej Koža jal zastavovat. Možná šoféra nepoděsil ani tak Kožichův zjev, jako to že byl oděn v káčku a jutový pytel, Kožova Gema, měl přehozený přes ramena. Takže to skončilo autobusákovým rychlým sešlápnutím plynového pedálu a nám nezbylo, než šlapat pěšky. Nutno uznat, že jsme nebyli až tak špatně na cestu vybaveni - cigaret bylo víc než dost, love jsme u sebe taky nějaký měli a zásobu vína, jež to si troufám tvrdit, by nám na Rohlenku určitě vystačila. Druhá věc byla ta, že jsem byl s Milenou domluven na určitou hodinu v Rousínově a zjistil jsem, že to včas nestihneme. Jinak to mohlo být docela dobrý tažení. A tak jsem Mileně zavolaal a ona si nás asi kilometr za Slatinou vyzvedla a hodila nás až do Rousínova, do bitevního tábora. Rozbili jsme stan, převlékli jsme se, rozloučili se s Mílou a šlo se chlastat! To bylo asi tak po deváté hodině.

Tak po desáté dojela druhá polovina skupiny. Ti byli taky rychle hotovi se stavěním stanů a navíc všichni přijeli už v kostýmech, takže netrvalo dlouho a popíjeli s námi. Jája ta pila na svou novou práci. Ten večer jsme nejdřív popíjeli s Třebíčákama (Cipís, Jarča a Sam), a pak jsme se přesunuli blíž ke zdroji a bavili jsme se u bečky. Mladej Charlie šel spát docela brzo, Koža se vyspal ve spacáku vedle bečky a jak se vyspali ostatní, to si již vůbec nepamatuji.

Sobota 7. září 2002

Druhý den jsem se probudil, když slunko bylo už docela vysoko na obloze, bylo asi kolem osmé, a všichni byli už dávno vzhůru. Worlík se Soňou také již dojeli a bydlení měli také hotový. Takže jsem vstal a začal jsem shánět lidi ochotné jít se mnou do hospody na vyprošťovák, nutno uznat, že dobrovolníků bylo víc než dost. Po cestě jsme se ještě stavili do sámošky na nanuka a nakonec jsme skončili v hospodě. Někteří si dali pivo, jiní kafe a většina z nás si tam dala nadmíru dobré utopence. Přitom, co jsme tam seděli, jel kolem Donny, vraceje se z Rousínovského nádraží s Nept'ákem a s malou Zuzkou, a tak se k nám přidali. Když jsme se poté vraceli do tábora, zjistili jsme, že na bitevním poli jsou různé atrakce pro děcka a tak jsme si s Kožou a s Mladým Charliem zastříleli z kuše, ve vzduchu přesekli jablko a já s Kožou jsme se dobyli jak koně. V táboře zase probíhali jiné atrakce, jednotlivé lidi nabízeli své výrobky a tak jsme se s Worlíkem vybavili meči. Bitva byla naplánovaná tak na druhou hodinu, takže jsme měli docela spoustu času, který každý trávil po svém, někteří jedli, jiní pili, jiní hodo... ne to je blbost. Paťa a Ded' se sbalili a jeli domů, s tím, že se na bitvu vrátí. Samozřejmě, že to Paťa nestihl.

Takže ve dvě měla bitva vypuknout, samozřejmě vypukla s určitým zpožděním. Bitva měla mít docela pěkný scénář, ale vzhledem k tomu, že byla opět opravdu hojná účast diváků, skrouhlo se to na obyčejnou dobývačku. Bitva byla pokračováním akce před dvěma roky. Tentokrát měl rytíř Burian dostat na prdel. To se také ve výsledku také stalo. My, slavný Lucius, jsme stáli všichni na straně Rousínovských. Vše to začalo přepadením a povražděním kupecké karavany. Jeden z kupců utekl a stěžoval si Rousínovským. Mezitím vůdce kupců byl odvezen na Burianovu tvrz, kde se jej snažil opilý kat popravít. Věšeli ho asi natřikrát. V tu chvíli jsme již vytáhli na Burianovu tvrz. Já s Donnym, jediní dva hadráci, nemaje ani chráněné hlavy, jsme byli vysláni jako průzkumníci a rychlá spojka, abychom odřízli šéfa kupců. Po té co jsme jej odřízli a odtáhli z dohledu Burianovy tvrze, abychom jej nechali ležet v brázdě, začal útok na tvrz. Byli jsme rozděleni do dvou útoků asi po desíti mužích a střídali jsme se, zatímco lukostřelci kryli náš postup. V prvním útoku byl začleněn Koža s Worlíkem, v druhém pak já s Donnym. První útok probíhal docela na pohodu, až na to, že Koža zaútočil zákeřně z boku a jal se do strhávání hradeb. Přestože mu tam šel Worlík na pomoc, stejně dostali oba dva na prdel. Pak byl na řadě druhý útok. A tak se to tak párkrát prostřídalo, až se otevřela brána tvrze a utkali jsme se na otevřeném poli. Od nás ze skupiny jsme padli do jednoho. Pak jsme se zvedli a každému šel opět na svou stranu, aby bitva mohla vypuknout znovu. Akorát já jsem dezertoval a přidal jsem se k lidem loupeživého rytíře Buriana. Také jsem za to zaplatil, neboť jak se otevřeli vrata tvrze a my vyšli na bojiště, už si každý z Lucia brousil zuby, že si se mnou o mé věrnosti mečem popovídá. Bohužel, či Bohudík, nikdo z nich na to pak už neměl dostatek času. Poté co jsem zabil jednoho z Rousínovských a hledal jsem pohledem zbytek naší skupiny, zjistil jsem, že všichni z Lucia, mimo mě samozřejmě, jsou mrtví. A tak mi to zřejmě přišlo líto a napadl jsem jednoho z Burianových lidí. Zrada se ovšem trestá rychle a nemilosrdně. Po dvou tazích jsem byl mrkev. Po té co na bojišti nezůstal naživu jediný muž, přitáhli hyeny a pustili se do okrádání nás mrtvých. Když skončilo okrádání, všichni mávnutím kouzelného proutku ožili, nechali si poděkovat od diváků a s řevem se do nich pustili. Chudáci malé děti, ty tomu uvěřili, že jim chceme ublížit, a tak ani nestíhaly prchat.

Po bitvě jsme se pozdravili se svými blízkými, co se na nás přijeli podívat, a i na pár snímků a šklebů do fotoaparátu zbylo. Dokonce i naši, tedy rodičové moji a Donnyho, se na nás s malýma Housatama přijeli podívat. Tak jsme se s nimi vyfotili a oni si na oplátku odvezli Neptuna se Zuzkou pryč. No spíše je hodili na Rousínovské vlakové nádraží. Tak jsme se tedy rozloučili se svými známými, svlékli si zbroj, a šlo se jíst a pít. I Paťa se k nám přidal, protože se v průběhu bitvy vrátil a přivezl s sebou Malého Paťu a Doupinu. Ta celé odpoledne otravovala s tím, že si musí s Kožou postavit stan, který dovezla. Já jsem jim nabízel svůj stan, že se vyspím u Donnyho, neboť mi bylo úplně jasné, kdo všechno by ten jejich stan stavěl, asi jako loni na Jackově. A tak jsme popíjeli a kecali asi až do šesti do večera, kdy se Paťa s Dedů opět zvedli, aby odvezli domů Malého Paťu. Já se rozhodla, že pojedou s nimi, protože si doma nechala doutníky na oslavu své nové práce. V průběhu toho co byli pryč, Mladej Charlie prošel bitevním křtem. Pokřtila jej jakási spřátelená skupina, tuším, že nejvíce prstů v tom měli právě Třebíčáci, samozřejmě se souhlasem dobrotivého Koži. Kdosi, tuším, že to byl právě Cipís, mu chtěl pomoci, ale po té, co se dozvěděl, že to mají kluci povoleno, přidal se taky. Chudák Mladej... Asi kolem osmé vypuklo na bojišti před tvrzí ohňové představení. Kořeň, co hrál Buriana a další tři koňačky, jenž byli na koních, a ještě jedna malá holka, na psovi, zde bojovali o přízeň diváků. Bylo to docela pěkný, až na to, že chvílemi nebylo nic vidět a po většinu představení také nebylo nic slyšet. V průběhu představení se navrátili i Paťa s Dedů a s Jájou, která do Brna jela úplně zbytečně, protože teprve u baráku zjistila, že nemá klíče. Chvíli sledovali, co se na kolbišti odehrává a pak odjeli ještě s Donnym do hospody na utopence.

Poté co představení skončilo, a Paťa s Donnym a s ženskejma se vrátili, seděli jsme u našich stanů. Doupina chtěje se pustit do stavby svého stanu, za naprosté tmy, zjistila, že nechala doma tyčky, takže moje nabídka se stala nutností. A tak jsme kecali, popíjeli a jedli, až někomu začalo vadit, že tu jsme tak potmě. A tak jsme poslali rychlého posla, Kožu, aby někde vyžebbral louč. Ani ne do deseti minut byl zpět i se světlem. S tou pochodní byl úplně ztělesněním našeho Jména Lucius, tedy Světlohoše. Se světlem uprostřed našeho Kruhu, jsme se mohli opět nerušeně věnovat naším debatám. Asi něco kolem jedné jsme šli spát. Paťa s Dedů spali tradičně v autě. Mladej Charlie šel opět spát jako první.

Neděle 8. září 2002

Ráno mě vzbudil Koža asi kolem deváté ráno, že ať se nezlobím, ale že už s Paťem a Dedů odjíždějí, a že nemají tedy čas sklidit můj stan, který jsem jim včera zapůjčil. V tu mne přepadla zlost, že můžou mít tu drzost, si odjet a nechat vypůjčený stan ostatním, by jej sklidili. Taky jsem to Kožovi pěkně od plic řekl. A tak jsme začali balit můj stan ještě společně s Donnym, ale po té co Kožu Doupina uháněla, že už jedou, Donny Kožu odvolal. A tak z bitvy jako první odjeli Paťa a Dedů, vezouce s sebou v autě ještě Kožu, Doupinu a Mladého Charlieho. My jsme pak s klidem s Donnym, Jájou, Worlíkem a Soňou sklidili stany, rozloučili jsme se s ostatními skupinami, zjistili, že Mladej Charlie ztrácí věci, a asi kolem dvanácté jsme se vydali na cestu domů, na cestu do Brna. Já s Donnym a s Jájou jsme to vzali ještě přes Šumice. Ti jeli pro děti. A ještě přes Pozořice, kde mě vysadili u Mileny.

Tahle akce měla ještě menší dohru. Jelikož na bitvu se dojedou někdy podívat i novináři, nebylo tedy nic divné, že nějaký blíže nejmenovaný deník napsal o této akci zprávu, divnější bylo, že dotyčný novinář z Rovnosti našel něco, co se dalo fotit jako bojujícího Kožu s Cipísem, mrtvého Donnyho a nepřítele vyhlížejícího mě.